

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODLASKIEGO

Białystok, dnia 27 lipca 2017 r.

Poz. 3010

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NK-II.4131.99.2017.EC WOJEWODY PODLASKIEGO

z dnia 26 lipca 2017 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446 z późn. zm.),

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XXX/222/2017 Rady Miejskiej w Tykocinie z dnia 19 czerwca 2017 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego cmentarza w Tykocinie.

UZASADNIENIE

W dniu 19 czerwca 2017 r. Rada Miejska w Tykocinie podjęła uchwałę Nr XXX/222/2017 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego cmentarza w Tykocinie, która wpłynęła do organu nadzoru w dniu 26 czerwca 2017 r.

Przeprowadzona analiza wykazała, iż uchwała została podjęta z istotnym naruszeniem prawa, w związku z czym w dniu 13 lipca 2017 r. wszczęte zostało postępowanie nadzorcze w sprawie stwierdzenia jej nieważności.

Na wstępie należy wskazać, że zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. z 2017 r. poz. 912 z późn. zm.), cmentarze zakłada się i rozszerza na terenach określonych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie art. 5 ust. 1 tej ustawy cmentarze powinny znajdować się na ogrodzonym terenie, odpowiednim pod względem sanitarnym.

W ust. 3 wskazanego przepisu ustawodawca upoważnił ministra właściwego do spraw zdrowia do określenia, jakie tereny uznaje się za odpowiednie pod względem sanitarnym na cmentarze. Rozporządzenie w szczególności powinno określać: **1) szerokość pasów izolujących teren cmentarny od innych terenów, a w szczególności terenów mieszkaniowych; 2) odległość cmentarza od źródeł ujęcia wody; 3) wymagania co do poziomu wód gruntowych na terenach przeznaczonych pod cmentarze.**

I tak, stosownie do § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 25 sierpnia 1959 r. w sprawie określenia jakie tereny pod względem sanitarnym są odpowiednie na cmentarze (Dz. U. Nr 52 poz. 315), teren pod cmentarz powinien być lokalizowany w sposób wykluczający możliwość wywierania szkodliwego wpływu cmentarza na otoczenie. W szczególności na cmentarze należy przeznaczać tereny na krańcach miast, osiedli lub gromad w izolacji od zabudowań, na gruntach przeznaczonych pod zieleń publiczną lub odpowiednich na jej urządzenie, w pobliżu miejscowej sieci komunikacyjnej (§ 1 ust. 2 rozporządzenia).

W toku badania legalności uchwały, organ nadzoru stwierdził, iż przedmiotowy akt został podjęty z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 9 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1073 z późn. zm.), zgodnie z którym w planie miejscowym określa się obowiązkowo szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy.

Narusza on również zapisy § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej w sprawie określenia, jakie tereny pod względem sanitarnym są odpowiednie na cmentarze.

Stosownie do § 1 ust. 1 ww. rozporządzenia, teren pod cmentarz powinien być lokalizowany w sposób wykluczający możliwość wywierania szkodliwego wpływu cmentarza na otoczenie.

Zgodnie § 3 ust. 1 ww. rozporządzenia, odległość cmentarza od zabudowań mieszkalnych, od zakładów produkujących artykuły żywności, zakładów żywienia zbiorowego bądź zakładów przechowujących artykuły żywności oraz studzien, źródeł i strumieni, służących do czerpania wody do picia i potrzeb gospodarczych, powinna wynosić co najmniej 150 m. Odległość ta może być zmniejszona do 50 m pod warunkiem, że teren w granicach od 50 do 150 m odległości do cmentarza posiada sieć wodociągową i wszystkie budynki korzystające z wody są do tej sieci podłączone.

W § 22 ocenianej uchwały ust. 1 – 4 opisano strefę 50 m od wyznaczonego w planie obszaru pochówków oraz wskazano ograniczenia dotyczące zabudowy i lokalizacji indywidualnych ujęć wody. Jednak ograniczenia te dotyczą jedynie obszaru 50 m strefy, nie odnoszą się zaś do strefy 50 – 150 m, o której mowa w rozporządzeniu.

Rada Miejska w Tykocinie przedmiotową uchwałą objęła tylko część strefy ochrony sanitarnej. W sytuacji zatem planem miejscowym tylko fragmentu obszaru strefy ochrony sanitarnej pozostała część tej strefy znajduje się poza granicami opracowania. Ograniczenia w zagospodarowaniu terenów, o których mowa w przedmiotowej uchwale obowiązują zatem tylko na terenach znajdujących się w granicach strefy sanitarnej cmentarza, które objęto planem.

Nieuwzględnienie pełnego obszaru strefy ochrony sanitarnej cmentarza w planie miejscowym (tj. w granicach obszaru objętego tym planem) stanowi naruszenie przepisów art. 15 ust. 2 pkt 9 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, który nakazuje obligatoryjnie określić w planie miejscowym szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu.

Zasadnym jest wprowadzenie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego obejmującym teren cmentarza całej strefy ochrony sanitarnej wraz z określeniem na jej obszarze ograniczeń w zagospodarowaniu terenów, uniemożliwiających sytuowanie w pobliżu cmentarza zabudowy o określonym charakterze (w szczególności mieszkaniowej) oraz innych obiektów, o których mowa w § 3 ust. 1 rozporządzenia.

Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 października 2011 r., sygn. akt II OSK 1624/11: „*W tym miejscu wskazać należy, iż gdyby miejscowy plan nie wprowadzał strefy ochronnej o treści określonej w powołanym rozporządzeniu, to realizacja cmentarza mogłaby być niemożliwa. Bowiem między uchwaleniem planu miejscowego, a rozpoczęciem budowy cmentarza właściciele sąsiednich nieruchomości mogliby wybudować obiekty budowlane i tym samym pozbawić gminę możliwości budowy cmentarza. Z tych względów wprowadzenie stref ochronnych dla terenu zakwalifikowanego w planie pod cmentarz jest uzasadnione i mieści się w treści art. 15 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p. Z tych względów Naczelny Sąd Administracyjny orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela stanowisko Sądu pierwszej instancji, że lokalizacja cmentarza nie ogranicza się do terenu, na którym znajdować się będzie strefa grzebalna, lecz obejmuje również obszar strefy ochrony sanitarnej, o której mowa w rozporządzeniu.*”

Postanowienia planu powinny przybrać takie brzmienie, by w zasięgu 50 m od granicy terenu cmentarza istniał bezwzględny zakaz lokalizacji zabudowy i innych obiektów wskazanych w rozporządzeniu, natomiast w zasięgu od 50 do 150 m od tej granicy taka zabudowa powinna być przez miejscowy plan wykluczona, w razie gdy teren ten nie posiada sieci wodociągowej, do której podłączone byłyby budynki korzystające z wody (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 16 grudnia 2014 r., sygn. akt II SA/Wr 564/14).

Zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 października 2011 r., sygn. akt II OSK 1623/11: „*Ustawa o cmentarzach nie daje podstaw do nieuwzględniania szerokości pasów izolujących teren cmentarny od innych terenów. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie musi obejmować terenu całej gminy. Plan miejscowy może obejmować tylko część gminy, np. przeznaczoną na cmentarz, ale wówczas plan ten musi także obejmować związaną z nim strefę sanitarną*”. Powyższe stanowisko znalazło również odzwierciedlenie w wyrokach Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego

we Wrocławiu, sygn. akt II SA/Wr 613/13 z dnia 23 października 2013 r., sygn. akt II SA/Wr 564/14 z dnia 16 grudnia 2014 r. oraz sygn. akt II SA/Wr 499/14 z dnia 15 stycznia 2015 r.

W związku z powyższym w celu wyznaczenia całych stref w granicach terenu objętego planem konieczna jest zmiana granic opracowania planu tak, by strefy ochronne zawierały się w nowych granicach opracowania. Zgodnie z § 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej w sprawie określenia, jakie tereny pod względem sanitarnym są odpowiednie na cmentarze granice stref, odpowiednie zakazy wynikające z ich wyznaczenia oraz ich zaznaczenie w części graficznej planu muszą się zawierać w granicach objętych planem. Nie jest możliwe dokonywanie ustaleń planistycznych dla terenów znajdujących się poza granicami opracowania planu.

Powyższe naruszenie prawa ma charakter istotny, dlatego też skutkuje stwierdzeniem nieważności uchwały Nr XXX/222/2017 Rady Miejskiej w Tykocinie z dnia 19 czerwca 2017 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego cmentarza w Tykocinie.

Na niniejsze rozstrzygnięcie służy Gminie prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku, za pośrednictwem Wojewody Podlaskiego, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje ich wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

z up. Wojewody Podlaskiego
Dyrektor Wydziału Nadzoru i Kontroli
Zofia Silwonik